

Εφημερίς

Ευτύχιος Καβαλλότι [Felice Cavallotti]

Σελήνη Μέλιτος [*Luna di miele*] (απόσπ. σσ. 1-2)

Δράμα εις πράξιν μίαν

Μετάφραση: Παντολέον Δ. Τσιτσέκλης

εφ. *Εφημερίς*, Σύρος

1. 5 Αυγούστου 1888, σ. 4

2. 20 Αυγούστου 1888, σ. 4

ΣΕΛΗΝΗ ΜΕΛΙΤΟΣ

Ἔρμα εἰς ἀρχὴν μίαν.

Μετέφρασις, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ΠΑΝΤΟΛΕΟΝΤΟΣ & ΤΕΠΤΕΚΑΚΟΥΤΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰατρός.

ΜΑΝΑΙΟΣ ποιητής.

ΔΟΡΑ κόμισσα

ΡΕΝΑΤΟΣ κόμης σύζυγός της.

Ἐργάτης τυπογραφεύς.

Ἐποχὴ σύγχρονος.

—αἴα—

ΠΡΑΞΙΣ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ σπουδαιότεριον ἐν τῇ ἐποχῇ κατὰ ἔχον ἱερατεῖα· ἐν τῶν παραθύρων φαίνονται τὰ ἔρη. — Πεδιοθήκη καὶ γραφεῖον ἐφ' οὗ εἶσι συνεσπειρωμένα βιβλία καὶ διασκορμίζοντα χαρτία. — Κίσεδος ἐν τῇ βάθει· ἐπέρι ἔχει κλαγγίως.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΜΑΝΑΙΟΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ.

ΜΑΝΑΙΟΣ, καθήμενος ἐν τῇ γραφεῖῳ, ἔχει ἐκ τῶν ἐπιπέδων ἑώρα· τυπογραφικῶν διορθώσεων, ἐν ᾗ ἱερλιτ' ἔμια τ' ὁ τυπογράφου. — Πόσα φύλλα ἔχουσι ἐκτυπωθῆ;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Δύο.

ΜΑΝΑΙΟΣ. — Καὶ ὑπολείπονται;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Ἐξ εἰς τὰ ὅποια πρέπει νὰ κόμωτε τὰς διορθώσεις.

ΜΑΝΑΙΟΣ. — Καὶ τότε δεύραμι νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶναι τελειωμένα;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Αὐτὸ ἐξαρτᾷται ἀπὸ ἡμᾶς· καὶ κατὰ τὸν ὀριθμὸν τῶν διορθώσεων, ἐν εἰς πολλοὶ ἢ ὀλίγοι. Εἰς τὰς τελευταίας μᾶς ἐκάματε ἕνα κόμωρον σταυρούς!.. Ἄλλοθι, δευ. θέλετε ἡμᾶς νὰ τυπώσῃτε τίποτε μεταβάλλετε τὰ τυπογραφεῖα εἰς κομωτήρων. Καὶ ἴσως καὶ τὰ φεματὰ σας εἶνε τῶσον ὀλίγον εἴθωμα!..

ΜΑΝΑΙΟΣ. — Καλὰ, δὲν θὰ κόμω πλέον ἄλλους σταυρούς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Καὶ, ναί... πάντοτε οὕτω λέγεται. Καὶ ἴσως καθὼς εἶ-αι ἡ συνήθειά σας, δταν κρατῆτε εἰς τὴν χεῖρα τὴν γραφεῖα, ποτὴ δὲν παύει ἡ ἐπιθυμία σας. Καὶ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἰατρὸς δὲν θέλει νὰ ἐργάζεσθε τῶσον... Ἄλλ' αὐτὰ ἡμεῖς τὰ εἰρῶκατε ὡς λόγια τοῦ ἀέρος... Εἰλογμῶνα πνεύματα!..

ΜΑΝΑΙΟΣ. — Βίππη, καλὰ, δὲν θὰ κόμω πλέον ἄλλους σταυρούς. Πόσας ἔχηρον σήμερον τοῦ μνῆς;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Τρεῖς.

ΜΑΝΑΙΟΣ. — Εἰς τὰς ἐπέτα θέλω νὰ εἶνε τελειωμένα (κακτωμένως) καὶ ἴσως εἶνε καὶ ἀργά!.. (Ὡς ὡς ἐκαλυμμένως ἑαυτοῦ) Ὅχι... εἰς τὰς πάντε!..

(Ἀκολουθεῖ).

2.

ΣΕΛΗΝΗ ΜΕΛΙΤΟΣ

ἄρμα εἰς ἀρχὴν μέλαν.

Μετίρως, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ΜΑΝΤΟΥΑΒΟΝΤΟΣ Δ. ΤΥΤΤΕΚΑΒΟΥΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ [παρατρῶν αὐτὸν μετ' εὐμενείας, διοσελῶν.] — Ἄλλ' ἤμας... ΜΑΝΑΙΟΣ. — Λέγε λοιπόν...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Γνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἀγαπῶμεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ ἐργάται γινόμεθα φωτιὰ διὰ σῆς. Χθές, ὅταν ὁ προϊστάμενός μας ἤρώτασε ποῖος ἤθελε νὰ φέρῃ ἰδίῳ εἰς ἡμᾶς τὰς διορθώσεις. Ἐάν ἐβλέπεται ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἤθελον νὰ ἐλθουν, Ἐπὶ τέλους ἰσάλαμεν κληρὸν. Καὶ τί χαρὰ! ἡ τύχη ἐξέλεξεν ἡμᾶς.

ΜΑΝΑΙΟΣ [τριγγών τὴν χεῖρα του. — Εὐχαριστῶ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — Τὰ ποιήματά σας, καθὼς βλέπετε, τὰ ξυρ' ἀπ' Ἐξω... τὰ ἀπαγγέλλω εἰς τὴν συζυγόν μου, ἢ ὅποια δὲν ἔνοι' τίποτε... καὶ μ' ὅλα ταῦτα καὶ αὐτὴ μου λέγει. Αὐτὸς εἶναι ναὸς ἔξοχος. Καὶ ὅταν ἐξαπτωμαί εἰς τὰ πλέον παθητικὰ

ἔργα, ἔπειτα μετριάζω σιγὰ σιγὰ τὴν ρυθμὴν, καὶ τῆς προξενῶ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε σρογγίζει τοὺς ὀρθαλομοῖς τῆς μὲ τὸ μανδύλιον... Καὶ— ἂν μου ἔκαμνες καὶ σὺ οὕτως τον ἱριτα—μοῦ λίγα—θὰ σοῦ εἶδα τρία παιδάκια ἀκόμη... Ἄλλα πνεῦμα καθὼς τὸ ἰδικόν του κάμνει ἀσχημα νὰ φθιέρεται!... Κοπιᾶζει πάρα πολὺ... Ἐάν ἀνεπαύστο ἄλιγον ἀπὸ αὐτὸ τὸ γράβυμόν του, θὰ ἐβλεπε πόσον ταχέως ἤθελεν ἀναλάβῃ...

ΜΑΝΑΙΟΣ [μετὰ λύπης καὶ ἠσυχίας] — Θὰ ἀνακουθῶ. Δι' αὐτὸ (ἰνόντως προφίρων τίς λέξει ταύτας) βιάζομαι νὰ τελειώσω. Βέβαια, ὅταν σὲ καταλαμβάνῃ εἰς τὴν ἐργασίαν σου ἢ ἰσπέρα τὸ ἰσάδατον καὶ σὲ περιμένη ἢ ἀνάπαυσις, τότε βιάζεσαι νὰ τελειώσης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ — Ἐάν βιάζομαι! ΜΑΝΑΙΟΣ [μετὰ ταύσεως] — Βιάζομαι καὶ ἐγώ. Τὸ ἰσάδατον θέλω νὰ εἶνε ὅλα τελειωμένα. Χαῖρε...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ — Δυστυχῆ νές!... (ἀπερχόμενος τὸν παρατρῶν συγκατακινήμενος, εἶτα διατρέχων τὰς διορθώσεις τὰς

παραθεθείσας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μαναιίου, στρίφει πρὸς τὰ ἑπίσω) Σῆς παρακαλῶ, εἰπέτε μου... αὐτὸ τὸ ρητὸν ποῦ παραγαίνα; κάτω... ἢ ἰδῶ ἑπάνω;

ΜΑΝΑΙΟΣ δεικνύων εἰς αὐτὸν αὐτοῦ... εἴ' ὄν ἀγαπῶν οἱ Θεοὶ ταχέως ἀποθνήσκουσιν...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ (κινῶν τὴν κεφαλὴν) — Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει ν' ἀγαπῶμαι ἀπὸ τοὺς Θεοὺς...

ΜΑΝΑΙΟΣ — Ἔστω διὰ σέ. Σὺ σονιστῶ...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ — Μοῖνετε ἥσυχος... Σῆς προσκυνῶ...

ΜΑΝΑΙΟΣ — Χαῖρε...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ (ἀπερχόμενος παρατρῶν αὐτὸν συγκατακινήμενος) — Ἄλλοίμενον! Δυστυχῆ νές!.. Μὴ μὲ ἀγαπῆ; καλέ μου Θεέ! (ἰδύρεται: διὰ τῆς ἐν τῷ βίβει ὕδατος.

Σ ΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΝΑΙΟΣ μόνος

(Μένη βεδυωμένος, σκαπτικὸς, ἔπειτα ἐκ τοῦ γραφείου, παρ' ᾧ κἀθήται, λαμβάνει τυχαίως μεταξὺ τῶν βιβλίων ἕνα τόμον καὶ τὸν ἀνοίγει μηχανικῶς.

(Ἀκολουθεῖ).